

Školní větrník

Číslo 21/2015

ZŠ Vysoké nad Jizerou

Čeká nás velká budoucnost.....?

Úvodem bychom vás chtěli informovat o tom, kam směřuje další generace deváťáků naší školy:

Denisa Ackermannová SOU Kateřinky Liberec, aranžérství a propagace reklam

Eliška Bochová SPgŠ N. Paka, předškolní a mimoškolní pedagogika

Eva Bujáková SOU Lomnice nad Popelkou, kuchař, číšník

Pavel Dařbuján VOŠ a SPŠ Jíčín, informační technologie

Pavel Dolenský ISŠ Vysoké nad Jizerou, opravář lesnických strojů

Jakub Klíma VSŠ a VOŠ MO Moravská Třebová, vojenské lyceum

Antonín Kousal ISŠ Vysoké nad Jizerou, automechanik

Jan Kučera ISŠ Vysoké nad Jizerou, autotronik

Eliška Lukešová SPŠCH Pardubice, požární ochrana

Ivana Marková ČLA Trutnov, lesnictví

Soňa Moržološová SOU Lomnice nad Popelkou, cukrářka

Štěpánka Skalská SOU Hradec Králové, umělecký kovář

Jan Soudil VOŠ a SPŠ Jíčín, informační technologie

Dominika Tulachová ČLA Trutnov, lesnictví

Jakub Židík VOŠ a SPŠ Jíčín, informační technologie

Z 5.třídy odcházejí na osmileté gymnázium do Semil:

Michaela Parkánová

Sára Parkánová

Petr Flössel

Jan Hlaváč

Vánoční vzpomínka

Ještě předtím, než se přehoupneme do druhého pololetí, máme jednu vzpomínku na Vánoce od **Terezky Šilhánové z 5. třídy.**

VÁNOCE JSOU TADY

Vánoce jsou za dveřmi,
podívej se, uvěř mi.
Stromek už je rozsvícený,
Ježíšek je připravený.

Už se těším na Silvestra,
každý rok nám někdo tleská.
Nový rok je prima den,
když můžeme chodit ven.

Tři králové přijdou zase,
vítáme vás v novém čase.

LYŽAŘSKÉ ZÁVODY

Jako každý rok, tak i letos probíhaly v rámci naší školy lyžařské a běžecké závody, které proběhly ve středu 25. února a 4. března. Počasí jim v rámci možností přálo. Závodů se zúčastnily děti ze všech tříd a byly všechny velmi úspěšné. Ve škole se uskutečnilo i krátké vyhlásování, kde byli odměněni nejen ti, co stáli „na bedně“, ale i ti, kteří se zúčastnili. Všichni obdrželi diplom a malou cenu.

Děti nezapomínaly ani na fandění.

Připravené běžkačky

A tady jeden lyžař

Projevila se i únava

OFICIÁLNÍ VÝSLEDKOVÁ LISTINA-BĚH NA LYŽÍCH

Dívky 1.-2. třída 600

1. 22. Ďoubalíková Natálie 3:54,2
2. 21. Burgermeisterová Lucie 4:40,2
3. 23. Holohlavská Anna 4:42,3
4. 29. Šindelková Magdaléna 5:28,5
5. 26. Nechanická Kamila 5:31,2
6. 24. Petřinová Tereza 6:07,7
7. 28. Farská Michaela 6:16,4

Chlapci 1.-2. třída 600m

1. 31. Šikola Martin 3:52,2
2. 30. Dvořák Matěj 4:52,0
3. 27. Šalda Petr 5:25,2
4. 25. Lupek Radim 8:47,6

Děvčata 3.-4. třída 1000 m

1. 16. Ďoubalíková Adéla 4:39,5
2. 15. Holovská Ema 6:43,8
3. 19. Šaldová Andrea 6:51,8
4. 17. Farská Lucie 9:00,6
5. 12. Števlíková Veronika 9:55,1
6. 11. Nesvadbová Zuzana 10:15,1

Chlapci 3.-4. třída 1000 m

1. 13. Šimůnek Matěj 7:23,4
2. 18. Klíma Vladan 7:49,6
3. 14. Nosál Kamil 8:39,2
4. 20. Šindelka Štěpán 9:27,2

Dívky 5.-9. třída

1000m

1. 8. Pohořalá Michaela 12:21,4
2. 10. Lukešová Eiška 13:21,8
3. 5. Dolenská Kristýna 15:20,9
4. 4. Dolenská Alena 16:46,6
5. 6. Lupková Aneta 17:29,0
6. 7. Parkánová Michaela 18:24,8

Chlapci 5.-9. třída

1000 m

1. 3. Čivrný Matiaš 7:03,9
2. 2. Šlauf václav 7:31,5
3. 1. Chlum Matiaš 8:07,3
4. 9. Čivrný David 9:50,0

Dívky 1.-2. třída

Chlapci 1.-2. třída

Dívky 3.-4. třída

Chlapci 3.-4. třída

Dívky 5.-9. třída

Chlapci 5.-9. třída

OFICÁLNÍ VÝSLEDKOVÁ LISTINA-SJEZD NA LYŽÍCH

Dívky 1.-3. třída

1.	9.	Holohlavská Ema	27,21 s
2.	3.	Čížková Nikola	31,50
3.	1.	Burgermeisterová Lucie	33,93
4.	5.	Ďoubalíková Natálie	34,12
5.	7.	Karbanová Eliška	1:10,95

Chlapci 1.-3. třída

1.	4.	Duštíra Vít	24,69 s
2.	16.	Dvořák Matěj	29,04
3.	17.	Hellmuth Jan	30,25
4.	10.	Pěnička Jakub	30,50
5.	2.	Čížek Matěj	31,15

6.	8.	Patera Kryštof	34,34
7.	19.	Šíkola Martin	34,85
8.	6.	Hnyk Jiří	40,42
9.	18.	Šalda Petr	49,57

Dívky 4.-5. třída

1.	13.	Patočková Anna	20,03 s
2.	11.	Duštírová Tereza	23,06
3.	24.	Šilhánová Tereza	23,63
4.	15.	Ďoubalíková Adéla	28,79

Chlapci 4.-5. třída

1.	21.	Flössel Petr
2.	25.	Sláma Daniel
3.	20.	Chlum Matiaš
4.	22.	Hruboš Adam
5.	23.	Šilhán Petr
6.	12.	Lukeš Jindřich
7.	14.	Šindelka Štěpán

Dívky 6.-9 třída

1.	31.	Pohořalá Michaela	23,51 s
2.	33.	Lukešová Eliška	27,82
3.	34.	Tulachová Dominika	28,12
4.	29.	Židlíková Tereza	33,72

Chlapci 6.-9. třída

1.	32.	Kučera Jan	24,88 s
2.	30.	Pěnička Jiří	33,74

Dívky 1.-3. třída

Chlapci 4.-5. Třída

Dívky 3.-5. třída

Dívky 6.-9. třída

Chlapci 6.-9. třída

KONKURZ NA NÁHRÁVÁNÍ AUDIOKNIHY

Tato fotka je ze křtu audioknihy Uzly a pomeranče, která vznikla v rámci projektu Děti čtou nevidomým dětem Krajské vědecké knihovny v Liberci, kterého se už čtvrtým rokem jako škola účastníme.

Letos z konkurzu byla vybrána na jednu z rolí žákyně 9. třídy Eliška Bochová (na konkurzu byl s ní ještě Ondra Hellmuth, který už také má jednu roli v rámci projektu za sebou – kniha R. Dahla Matylda).

Křest proběhl 16. 4. na liberecké radnici za přítomnosti tvůrců audioknihy, autorky Ivy Procházkové a také primátora Liberce.

Kniha Uzly a pomeranče je o

třináctiletém klukovi jménem Darek, který se potýká s nelehkým osudem: zemřela mu maminka a musí se starat o svou postiženou sestřičku Emu. Ani vztah s otcem, který nachází útěchu v alkoholu, není nejlepší. Ale od doby, co se vídá s Hankou (to je má role), se zdá být svět perfektní.

Samotné nahrávání probíhalo během tří dnů od rána do odpoledních i večerních hodin. Celkem nás tam bylo dvanáct. Nikdy bych neřekla, že to bude tak těžké. Jelo se doslova po stránkách a většinu jsme jich dělali víckrát, aby měla paní režisérka z čeho vybírat. Během nahrávání se muselo být maximálně v klidu, protože každý sebemenší šustot byl slyšet. Každopádně to byla výborná zkušenost a příští rok půjdu na konkurz určitě zase.

Eliška Bochová, 9. třída

PATŘÍME K SOBĚ

Již po několikáté se žáci naší školy byli podívat a hlučným potleskem podpořit děti i dospělé z různých center a zvláštních škol pro tělesně postižené na představení „Patříme k sobě“. Je úžasné, že takoví lidé s nelehkým osudem mají chuť i sílu dělat a nacvičovat tak úžasné věci. Je taky třeba napsat, že o jakýsi podprogram se postarali žáci 5. třídy, kteří předvedli krásné divadélko na vánoční téma.

„...divadlo se mi velmi líbilo, nejvíce se mi pak líbily tance, které měli opravdu dobře nacvičené a se kterými si museli dát opravdu velikou práci. Moc se těším na příští taková představení a jsem rád, že můžu alespoň vstupným pomoci těmto báječným lidem.

Josef Boch, 7. třída

5.třída

KVĚTINOVÝ DEN- ČESKÝ DEN BOJE PROTI RAKOVINĚ

Letos proběhla už po 18. sbírka na boj proti rakovině a naše škola u toho nemohla samozřejmě chybět. Tento rok vybrané peníze pomůžou lidem s rakovinou reprodukčních orgánů. Kytičku, která stála jako dříve 20 Kč, zdobila tentokrát šedá stužka.

Se sbírkou jsme tentokrát chodili Jakub Klíma a já (Eliška Bochová). Začínali jsme hned ráno a mezi prvními, kteří přispěli, byli dva policisté, kteří Vysokým právě projížděli. Prošli jsme školu, kde si drtivá většina měsíček lékařský s šedivou stužkou koupila. Zamířili jsme i do nemocnice, kde se vybralo podstatně nejvíce. Jelikož je tato veřejná sbírka poměrně hodně známa, lidé přispívali velmi ochotně a mnohdy dávali i mnohonásobně vyšší částky.

Závěrem bych chtěla velice poděkovat těm, kteří přispěli, protože jen díky vám se vybralo skoro o dva tisíce více než loni a to 5 191 Kč. DĚKUJEME !!

Eliška Bochová, 9. třída

PŘEDNÁŠKA PANA JAKLA O VYSOKÉM ZA 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

7. května (den před 70. výročím ukončení 2. světové války) strávil celý druhý stupeň odpolední vyučování na sále, kde měl přednášku pan Jakl, kterého většinou znáte z muzea. Přednáška se týkala Vysokého během 2. světové války. Pan Jakl začal povídat nejprve všeobecně o 2. světové válce a na takovou poslední půl hodinku se teprve dostal

k Vysokému. Mezitím si pan učitel Hyšpler každého, kdo dělal nepořádek, přizval ke svému VIP místu. Pan Jakl byl jako vždy plný vědomostí a zajímavých informací. Chvilkami si

člověk říkal, jak je možné, že všechno ví. Povídal o různých příbězích, co zjistil od vysokých obyvatel či z různých kronik. I když nakonec neřekl o Vysokém všechno, co nejspíš chtěl, byla to velmi zajímavá a poučná přednáška, za kterou byl odměněn zaslouženým potleskem.

Jakub Židlík z 9. třídy doplňuje:

Je třeba podotknout, že pan Jakl byl také na prvním stupni, kde měl pro změnu přednášku o původu vysokého znaku. Dětem se přednáška moc líbila, vybarvovaly vysoké znaky a měly mnoho dotazů.

ÚKLID KRAKONOŠ

2. června zorganizoval pan Marek společně s naší školou úklid Krkonoš. 9. třída tak vyrazila uklízet odpadky do okolí Harrachova. Ještě před odjezdem jsme se rozdělili do 3 skupinek. Každá skupina byla vysazená na určitém místě a vyrazila. Každou skupinu měl na starosti jeden dozor. Po přibližně

3 hodinách chůze a úklidu nás opět vyzvedli a odvezli k ohni, kde se opékali buřty jako odměna za pomoc. Tam jsme byli přibližně do 13:45. Poté nás odvezli zpět do Vysokého. Buřty si opekla pouze polovina deváťáků, protože zejména chlapci měli na práci důležitější věci. Přesněji shazování balvanů ze skalky do Mumlavu. Myslím, že výlet se povedl. Bylo

ideální počasí na procházení se po horách. Nakonec jsme byli pochváleni za práci a pomoc a s dobrým pocitem na srdíčku jsme se opět vrátili do třídy, kde jsme dodělávali třídní tablo.

Jakub Židlík, 9. třída

CHOVATELSKÝ DEN V ROPRACHTICÍCH

20. května se některé třídy již podruhé účastnily chovatelského dne v Roprachticích. Vyráželi jsme ráno v osm hodin a jako doprovod s námi byli pan učitel P. Hyšpler, Z. Nechanický a paní učitelka S. Pánková. Až na místo jsme šli všichni pěšky. Měli jsme štěstí, že nás cestou tam zastihlo jen nepatrné mžení, ale už v Roprachticích nás chytnul celkem silný déšť, před kterým jsme se ale měli kde schovat. Z programu jsme stihli ukázkou práce s ovčáckým psem, která se mi velmi líbila. Pak už jsme kvůli dešti jen obešli vystavovaná zvířata a šli se schovat pod stany, kde měli občerstvení s posezením. Tam jsme počkali až do doby odchodu. Opět kvůli dešti jsme volili zpáteční cestu autobusem. Celkově se mi den velice líbil, škoda jen, že letos nevyšlo počasí.

Ivana Marková, 9. třída

Deštníky jsme měli pořád...

Miss sympatie z minulého roku (ta vpravo)

DOPRAVNÍ DEN

V úterý 26. 5. proběhla celoškolní akce „Bezpečně v dopravě“, které se účastnily všechny třídy. My, deváťáci, jsme měli ale tentokrát trochu jiný úkol než ostatní: doprovázeli jsme

malé prvňáčky. Každý z nás dostal dva na starost a ti s ním byli po celou dobu soutěže. Na programu byla různá stanoviště. Nejprve jsme si ale udělali procházku po Vysokém a ukázali jsme si značky a nebezpečná místa na silnicích, které tu máme. Pak nás čekalo první stanoviště na sále, které měli na starosti kluci z deváté třídy, na které už prvňáčci nezbyly - Kuba Židlík a Pavel Dolenský. Zde měly děti odpovědět na otázky jako například *Kolik je ve Vysokém přechodů*

pro chodce? apod. Také zde kreslily značky, které znaly. Pak nás čekala další cesta ven, ale tentokrát na hřiště u sokolovny, kde se konala jízda zručnosti. Tu sice děti z první třídy nepostoupily, ale zato sledovaly některé deváťáky, které podporovaly hlasitým fanděním. Na dalším stanovišti byl připravený pan učitel Hyšpler, který nám řekl něco o povinné výbavě kola a o tom, jak je důležité mít během jízdy helmu nebo funkční odrazky a brzdy. Toto stanoviště bylo v kreslárně družiny a hned vedle v tělocvičně jsme se dozvěděli od paní učitelky

Burgermeisterové, jak bychom měli správně poskytnout první pomoc, ošetřit zraněnou ruku apod. Jedno stanoviště měl i pan učitel Nechanický. Tam jsme se dozvěděli něco o dětských sedačkách a ukázali si, jak se dělají tzv. crashtesty a k čemu jsou dobré. Také jsme si zde zopakovali důležitá telefonní čísla. Poslední stanoviště měla v režii Dominika Tulachová. Tady jsme oblékali panáčka a panenku tak, jak by se měli vybavit, když někam

pojedou na kole. I když to bylo s prvňáčky někdy náročné, celý den jsme si moc užili a velice se nám líbil.

Žáci 9. třídy

ŠKOLNÍ VÝLET 9. TŘÍDY

V neděli 7. června jsme vyrazili z vlakového nádraží v Semilech směr Mácháč. Po přestupu v Turnově jsme konečně zamířili do Bakova nad Jizerou. Když jsme dorazili do Starých Splavů, kde jsme se hned na začátku ztratili, jelikož jsme neposlechli rady Kuby Klímy, začalo pršet. Cesta do kempu trvala asi půl hodinky. Ihned po vybalení jsme šli na průzkumnou výpravu pláže u Máchova jezera, kde jsme se zdokonalovali v umění házet žabičky a kde Kuba s Dařbou postavili hrad a kde se také Kuba Klíma seznamoval s kachnami. Jakmile jsme se

vrátili, čekala na nás večeře, ke které bylo rizoto. Pak jsme se rozhodli pro minigolf, který šel, zejména paní učitelce Jebavé 😊. Celý večer nás terorizovaly šílené malé mušky. Večerka byla v jedenáct hodin a poté jsme s učitelkami soutěžili, kdo

vydrží déle vzhůru. Kdo asi?

Druhý den jsme měli v plánu návštěvu českolipského akvária. Ve městě nás chytnul slušný liják, a než jsme došli zpět na nádraží, byli jsme pěkně mokří. Tam jsme se domluvili na pokračování výletu na zříceninu hradu v Jestřebí. Po příkrých schodech jsme vystoupali na jakýsi rozlehlý „vrchol“ skály, odkud byl přenádherný výhled na okolní krajinu. Bezděz, kopečky....všechno bylo jako na dlani. Bohužel jsme také viděli, jak se k nám ženou dešťové mraky. Ze zříceniny jsme odešli na místní autobusovou zastávku, ze které jsme se přiblížili blíže ke kempu. Cestou k ní jsme potkali úžasnou londýnskou telefonní budku!! Ještě nás ale čekala návštěva Jarmiliny skály, kterou

jste nesměli nevidět. V kempu kluci museli nutně navštívit stolní fotbálek, kde jsme se seznámili s malým Němcem, který tu byl s rodiči. S politováním jsme zjistili, že naše úroveň němčiny se nerovná ani pětiletému chlapečkovi. Po večeři, ke které byly tentokrát špagety, jsme se rozhodli pro společně strávený večer nad

pizzou.

Třetí den jsme se museli začít balit. Moc se nám ale nechtělo. Ke snídani byly rohlíky s výborným máslem a paštikou. Když jsme odcházeli z jídelny, stala se nám jedna taková milá věc. Paní kuchařky říkaly, že takovou vzornou třídu tu ještě neměli a že nám nám přejí mnoho štěstí do života. Bylo to moc pěkné. Závěrem tu mám ještě jednu příjemnou poznámku: všem nám vrátili zálohy za chatku, protože nikdo nic nerozbil...

J. Klíma, J. Židlík a E. Bochová, 9. třída

TRADIDCE V MUZEU

Některé třídy se účastnily v rámci výtvarné výchovy v muzeu ukázek různých lidových tradic. Sedmá a šestá třída se byla například podívat na to, jak se dělají postavičky z kukuřičného šustí. Bylo to velmi zajímavé.

Devátá třída se byla pro změnu podívat na výrobu figurek z tradičního vizovického těsta, a i když to na fotce nevypadá, všem se to moc líbilo. Paní nám ukazovala několik figurek zvířátek i lidí, dokonce i mořskou pannu. Ta byla moc pěkná. Dokonce nám vysvětlila význam některých zvířátek.

Eliška Bochová, 9. třída

HASÍK

Hasík byla přednáška pro druhý a šestý ročník o hasičích a jejich práci. Ve škole už tato spolupráce s HZS Semily běží několik let. Povídali o tom, co máme dělat v případě požáru či při živelných pohromách. Když byli oni u nás, povídali jsme o nejzákladnějších věcech - jak o práci hasičů tak o chování nás v případě pomoci atd. Na třetí přednášku jsme už jeli do Semil do hasičské zbrojnice profesionálních hasičů. Tam nás zkoušeli s toho, co jsme si povídali na předchozích přednáškách, a poté nám ukazovali posilovnu, garáž a všechno vybavení. Mohli jsme si zkusit horolezeckou stěnu a různé jiné vybavení. Přednášky se nám velice líbily. Byly zajímavé a velice poučné.

Tereza Židlíková, 6. třída

LONDÝNE, LONDÝNE!

Když jsem si myslela, že výlet se školou do Londýna by mohl být fajn, netušila jsem, že až se ho dočkám, dojdou mi slova a nějaké "fajn" bude úplně nicotné vyjádření mých pocitů. Dodnes nemůžu přijít na správný výraz a to se to všechno stalo už v květnu...

Vyrazili jsme večer z náměstí od školy. Nalodili jsme se do krásného autobusu a obávaná nervozita ze seznamování s dětmi ze dvou zbylých škol se záhy rozplynula stejně rychle jako nepatrný smutek z loučení.

Asi všem se hlavou honila obava, jak se na všechny ty výlety vyspíme, ale bylo to nakonec jednodušší, než jsme mysleli. Prostě jsme se do spánku prodebatili. A než se nám stihlo něco pořádně zdát, už jsme byli v cíli číslo jedna: Bruggy v Belgii.

Město, kde je pořád na co se dívat a dokonce se tu dá ledacos i ochutnávat! Naši

veselou bandu vpustili do muzea čokolády a sami asi netušili, co se bude dít! Ale chovali jsme se všichni vzorně, pozorně jsme sledovali, jak vzniká ta sladká neřest, kvůli které jsem ochotni riskovat zdraví !

Bylo to tak famózní a neopakovatelné, že dokonce i JÁ jsem si dodnes doma uchovala památeční kousek čokolády... pravě... belgické... Ač se z toho kousku postupně stává kousíneček :-)

Neradi jsme opouštěli tu voňavou továrnu na hřích, ale stihli jsme zhlédnout ještě i další krásy Brugg a pak už jsme se těšili do Francie, kde nás čekalo první zahraniční nocování - hezky v pohodlné postýlce. Jako by nám ale kvalitní spánek z předešlé autobusové noci nechyběl, měly jsme si s holkami na pokoji o čem povídat skoro až do půlnoci.

Ráno bylo dobrodružné. Nevím, jestli jsem jediná, kdo tunelem pod mořem ještě nikdy necestoval, ale já z toho byla vykulená ! Byl nekonečně dlouhý a chvílemi jsem ani nevěděla, jestli jedeme, nebo stojíme a ta fantazie, jak pracovala ! Co vody kolem nás mohlo celý autobus najednou spolknout, kdyby se jí zachtělo...!

Ale nespokla, a tak jsme si v Doveru prohlédli úžasný hrad a to hned nad zemí i pod zemí, protože podzemní chodby tu prý hloubili vězni už za Napoleona! Dýchla na nás historie a na mě chvílemi i hysterie - to musely být kruté časy !

Po návštěvě hradu jsme zavítali na poutní místo Canterbury, kde jsme si hrůzu z válek trochu zahojili v katedrále a v jejím okolí plném středověké atmosféry. Do středověké Anglie nás přeneslo Muzeum Canterbury povídek, kde jsme si mohli všední život té doby osahat a prožít. Ani nevím, kam mizel čas, všechno bylo tak omamné a strhující

Večer nás posunul do náručí anglických rodin, které se staly na dva dny naším domovem. Pro několik hodin jsem tedy měla nové sestry: Anežku, Aničku a Beu, se kterými jsem sdílela jeden pokoj. Dostaly jsme pravou anglickou večeri neobvyklého složení, ale výborné chuti a pak jsme se prochechtaly večerem do úplného padnutí znavených těl.

Ráno jsme se vrátily ke školní skupině s dobrou sváčkou v batůžku a těšili jsme se všichni na Londýn v celé jeho kráse ! Možná hladové čtenářovo oko zklamalo, ale prohlídka Londýna mě natolik uchvátila, že jsem ztratila slova, a tudíž se toho ode mě moc nedozví ! A to jsem si myslela, že jsem vypravěč...

Muzeum voskových figurín bylo prostě... NEPOPSATELNÉ ! Nejvíc mě uchvátilo... asi... řekla bych... třeba... no prostě... VŠECHNO ! Jedinou nepatrnou vadou na kráse byl smutný fakt, že jsem mezi figurínami nenašla svou milovanou Selenu Gomez, ale věřím, že najdu sílu, zavolám tam a na příště ji tam pro mě připraví :-)

Z muzea jsme zamířili na Tower Bridge, a kdo nevíte, co to je, tak je to zvedací most, který nikdy nepopíšu tak věrohodně, aby jste pochopili, jak je krásný ! Jako i pevnost Tower of London, ve které jsou uloženy královské klenoty. Zvláštní pocit tudy procházet... Stihli jsme ještě i křižník ze 2. světové války HMS Belfast, což je vlastně takové vojenské muzeum, které uchvátilo spíš kluky, ale i pro nás ženy :-) to mělo určité kouzlo.

Do rodin jsme se vraceli utápaní, ale nadšení a už jsme se těšili, co uvidíme další den. A viděli jsme! Nádherné centrum Londýna, kterým nás provedl průvodce, a měli jsme tu čest žasnout nad Westminster Abbey, Houses of Parliament, Big Benem, Trafalgar Square, projít i celou Whitehall i Downing Street a obdivovat Horse Guard! Pak jsme zamířili do Buckinghamského paláce a nechyběla ani návštěva Čínské čtvrti, která byla tolik, ale tolik odlišná od představ, které máme my díky vietnamským tržnicím.

A na koho jsem až moc odborná a výše uvedené londýnské krásy ho v téhle podobě nelákají, tomu bych ráda řekla, že nemá smysl se pokoušet o rozbor dojmů, které jsou nepopsatelné a braly mi dech každou vteřinou, již jsem v Londýně strávila !

Pak už jsme jen prošli nultým poledníkem na Greenwich a večer už jsme zase uháněli přes kanál La Manche zpět k našim domovům, kde nás čekaly hladové uši našich rodičů, sourozenců a přátel, které jsme s sebou bohužel vzít nemohli. Ale že by to příště šlo? Příště můžete jet všichni... , příště pojedu zase a nebude nám stačit autobus, slibte mi to už teď!

Protože kdo neviděl Londýn, jako by nežil, mně se splnil můj velký sen! Každému bych přála tolik rozmanitých pocitů, ze kterých nejvíc asi převládá úcta. Úcta k tomu národu, kde žijí přece zase jen lidé a přitom je to tam o tolik víc v pořádku! Na ulicích skoro nikdo nekouří a jsou tam k sobě slušní. Ale dost možná jsem ty ošklivé stránky objevit nestihla, já se tam však budu tak dlouho vracet, až budu o Londýně vědět úplně všechno :-)

Karoline Altmanová, 8.třída

LEGIOVLAK

Československá obec legionářská připravila v rámci projektu Legie 100 zajímavý projekt –

legiovlak. Ten projede do roku 2020 celou Českou republiku a zavítá i na Slovensko. Legiovlak se skládá z celkem 11 zrekonstruovaných vagonů, které představují vojenský ešalon. Těmito vlaky se desetitisíce čs. legionářů přepravily napříč Ruskem po Transsibiřské magistrále a průjezd si často musely vynutit bojem s bolševiky. Legiovlak se skládá z vozu polní pošty, těplušky, krejčovského, prodejního, kovářského, ubytovacího, zdravotního, štábního, obrněného a dvou vozů plošinových. Vagony jsou doplněny výstavou panelů a trojrozměrných předmětů, které přibližují život legionářů, dále jsou k vidění originální součásti výstroje a výzbroje a zbraně, které je možné si

osahat.

Jak tuto akci popisuje Anežka Petrušková z 8. třídy?

„Chtěla bych vám popsat, jak 6., 7. a 8. třída prožily dne 8. 6. náš výlet. Konal se na libereckém vlakovém nádraží, kam byl přivezen legionářský vlak. (replika) Ujal se nás tam milý průvodce, oblečený do dobového uniformy, který nám vše popsal, jak to za války na cestách

chodilo. Procházeli jsme z jednoho vagonu do druhého a se zajímavým popisem jsme pilně poslouchali. V každém byla jiná „místnost“ jako např.: ložnice kde spali, ošetřovna pro nemocné, kovárna na opravování kolejí... Nakonec jsme si mohli projít výstavu instalovanou v hale vedle kolejíště s podrobným popisem této historie. A to byl náš celý vydařený výlet. ☺“.

VÝLET DO ZOO LIBEREC

První a druhá třída byla na školním výletě v liberecké zoo a výlet se vážně povedl a všichni byli nadšení!!!

VÝROBA SKLENĚNÝCH FIGUREK

Jeden den u nás byly dvě absolventky SUPŠ sklářské ze Železného Brodu, které nám ukazovaly výrobu skleněných figurek. Naše slečna měla s sebou hořák a na něm rozehtřívala skleněné tyčky různých barev a ty pak tvarovala podle sebe do různých zvířátek. Bylo to vážně zajímavé, a kdybych to viděla dříve, určitě bych zvažovala i tento obor jako alternativu střední školy. Zaplatili jsme 50 Kč a domů jsme si odnesli i figurku.

Denisa Ackermannová, 9. třída

„HUSÍ“ STOPY

Na schodech do prvního patra si asi většina z vás všimla takových husích stop, které vedou k letící huse. Tyto stopy jsou na počest a připomenutí mistra Jana Husa. A na každé z nich najdete jednu z hodnot, které vyznával a které jsou platné dodnes. Stopy vylepovala devátá třída, a i když se to zdálo jako nelehký úkol, nakonec se to podařilo. Myslím, že je důležité, abychom věděli, kdo Jan Hus byl a stále si to připomínali.

KRAKONOŠ OD PRVNÁČKŮ

A nyní tu máme jednu nádhernou bustu našeho vládce Krakonoše, kterého vytvořila první

třída. Opravdu. Jako by mu z oka vypadl. Do soutěže o nejhezčího Krakonoše, kterou vyhlásila městská knihovna, se ale zapojili i jiní.

DĚTSKÉ OLYMPIJSKÉ HRY V TURNOVĚ 19.6.

Někteří žáci se účastnili těchto závodů a ti nejlepší dopadli následovně:

1. místo **Eliška Lukešová**, 9. třída – 60 m
7. místo **Jakub Klíma**, 9. třída 8.místo **Jan Soudil** na 1500 m
- 6.místo **Jakub Židlík**, 9. třída – skok daleký
4. místo **Eliška Lukešová**, 9. třída – skok daleký

Dominika Tulachová- vrh koulí
Josef Boch- skok daleký

Eliška Lukešová- skok daleký

Aneta Vajsová- štafeta

FOTBALOVÉ ME DO 21 LET

20. 6. se 5 žáků školy zúčastnilo zápasu Dánsko-Německo v rámci ME fotbalistů do 21 let. Lístky jsme vyhráli v kampani Česko sportuje. Děkujeme vysoké tělovýchovné jednotě za dopravu do Prahy a K. Bártovi ml. jako řidiči a za vzorný dohled nad dětmi.

Za aktivní účast v této kampani jsme obdrželi stříbrný certifikát a stříbrnou medaili, v rámci kraje jsme se umístili mezi srovnatelně velkými školami na 2. místě.

Z POHÁDKY DO POHÁDKY - DIVADLO 7. TŘÍDY

Sedmá třída hrála krásné divadelní a na odkazech níže naleznete videa z nich.

Červená karkulka:

<https://www.youtube.com/watch?v=7auxBM71n4s>

Jak sedlák ženil kobyly:

<https://www.youtube.com/watch?v=ijLscr-Risc>

Perníková chaloupka:

<https://www.youtube.com/watch?v=vWikrhIGUo4>

Toto představení složené ze tří pohádek jsme začali nacvičovat v rámci hodin literatury na konci března. Rozdali jsme si role (zapojilo se všech patnáct) a do konce dubna jsme si dali závazek naučit se text. Potom se začalo zkoušet. Nejprve to byly spíše čtené zkoušky, ale postupně naše představení nabývalo určitějších obrysů. Někdo to “měl v krvi”, pro někoho to byla spíš značná dávka sebezapření. Přesto jsme se ale v polovině června dostali do finále, a i když by se ještě určitě nějaké ta moucha našla, rozhodli jsme se – nastal čas premiéry. Do školy měli přijít na návštěvu předškoláci ze školky, a tak jsme se rozhodli, že budou naše první publikum. Sehnali jsme si kostýmy, mezitím byly dokončeny také kulisy, které jsme vlastnoručně vyrobili během výtvarné výchovy, rekvizity jsme také nejčastěji pobrali doma a už bylo vše připravené k první akci. Přestože některé trochu trápila tréma, nakonec jsme představení sehráli celkem čtyřikrát a kromě předškoláků ho viděly všechny ostatní třídy naší školy. Publikum bylo velice vstřícné a my jsme nakonec sklidili velký potlesk. A byste z toho také něco měli, zveme vás na divadlo prostřednictvím internetových stránek také (jen upozornujeme, že nejde o kompletní záznam). R. F.

Celý soubor

Červená karkulka

Jak se sedlák ženíl s kobyllou

Perníková chaloupka

A když už jsme u pohádek – pozadu nezůstali ani žáci 2. třídy, kteří si připravili pro předškoláky a menší žáky 1. stupně pohádku Princezna na hrášku.

LITERÁRNÍ TVORBA NAŠICH ŽÁKŮ ☺

Dostali jsme e-mail od loňské deváčky....

Dlouho jsem nenapsala nic naivního a nic, u čeho byste se nemohli pousmát. Je 9. 1. 2015, 22:33 a já ležím na intru a cpu se pomazánkou a k tomu přikusuju housku, kterou mi darovala kamarádka. Jako bych si mohla dovolit cpát se v tak pozdních hodinách, ale co - jsem přece ještě ve vývinu. Nevím ani, o čem budu psát, ale na něco určitě přijdu. Něco se určitě najde. Mimochodem ta pomazánka je česneková, takže bych nechtěla bejt Bára, protože až na ni ráno promluvím, asi mě ihned pošle do umývárny. Zítra dopisuji písemnou práci z matematiky. No předpokládám, že ze mě Einstein nebude, takže jsem se na matiku ani nekoukla, matematiku nechápu a nikdy nepochopím. (V naší rodině matiku nikdo moc nemusel). Mám radši sport, I když teď jsem dost líná a nechci se ani zvednout z postele a dojít si na záchod. Ale to se časem změní. Až si konečně uvědomím, že tohle je můj život. Moje cesta, kterou si musím sama zvolit. Nenechávat nikoho, aby rozhodoval za mě a dělat

moudrá rozhodnutí. Ale není nad to párkrát si nabít nos, zvednout se a jít dál, z toho se člověk hodně poučí a dává si většího majzla. Protože nikdo nerozdává tak tvrdý rány jako život a je jenom na nás, jestli ho necháme, aby nás rozdrtil, nebo jestli se s ním budeme rvát. Ale pozor! Naděje tam je! Každý z nás má na to, aby vyhrál, jenom musíme věřit, věřit v sebe samého a nepřipouštět si, že to my budeme ti, kdo z boje budou utíkat, jako poražení! Ne! Pff..ani nevím, jak mě napadlo zrovna tohle téma, ale je to asi tím, že tady na intru v Liberci si začínám konečně uvědomovat, jaká to byla pohodička na základce ve Vysokém a jak na to každej s prominutím kašlal! Všem bylo jedno, že se učitelé snaží nás připravit na to, co nás čeká tady venku! Jenže vysvětluje puberťákům jako jsme my, že to nebude tak lehký. Prostě si to každej musí vyzkoušet sám. Teď jsem dokonce uznala, že i moji rodiče měli pravdu, víte v čem? Vždycky mi říkali: " Uč se, jednou se ti to bude hodit, věř nám ". Já vždycky jenom obrátila oči v sloup, myslela si svý a měla jsem je někde. Ale víte, co je nejhorší? To, když si to všechno člověk uvědomí v moment, kdy už je vlastně všechno jedno. Chci tím jenom poukázat na to, že bychom si měli vážit toho, že s náma, s puberťákama, mají učitelé tak velikou trpělivost a že se snaží dát nám nějaké informace. Víte, že oni to nedělají pro sebe? Dělají to jenom, ale jenom kvůli nám! Snaží se nám to co nejvíce ulehčit, abychom na středních školách potom na učitele nekoukali s otevřenou papulou a neopakovali se s hláškou : " To jsme na základce nebrali." Jasně že brali, jenom jsme nedávali pozor a věnovali se přednějším věcem, jako byly psaníčka a mraky na obloze. Všechno kolem bylo vždycky zajímavější než to, co se nám snažili učitelé vysvětlit. Jsem vám všem za to vděčná. Najednou jsem se rozepsala a nešlo zastavit. Chybí mi základní škola... učitelky a učitelé!

Marie Karbanová

Následující práce získala 1. místo na literární soutěži Terézy Novákové

Je tu někdo přítel ?

Taková stará police a na ní od sluníčka vybělený papír. Původně do modra. Že na něm kvetly kopretiny, to už skoro není znát. Snad támhle vzadu pod talířem, protože tam se paprsků moc nedostalo. A na takovém skromném koberci tiše dřímá staré porcelánové nádobí. Jako by se nechumelilo.

Šest šálků na chladné dlani talířků na dortík - ty jsou jen když se něco slaví, pozor ! Pak pět talířků, co jsou trochu větší. Vlastně necelých pět, protože jeden, ten úplně dole, má natlučený kraj. Vypadá to, jako by si do něj někdo kousnul.

Babička vždycky říkala : "To si kousnul čas, holčičko," a tahala mě za culík. "A kde je ten šestý, babí ?" ptávala jsem se, protože všeho je tu šest. "No, ten rozkousal tenkrát děda," mávne babička ustaranou dlaní a směje se. "A byl bit ?" kutálím modře očima, protože chápu, že ho děda rozbil. "Jak to žito !" posune si babička brýle na nose a já jí to skoro věřím.

Také tu bydlí šest talířů na polévku a nechybí ani talíře na hlavní chod. A mísa na omáčku. Každý kousek tu má své místo a nikdo se s nikým nehádá, jestli třeba zezadu špatně vidí ven, nebo naopak ten vpředu že má závratě, stát takhle na kraji.

Babička o tom nemá ani tušení, ale já vím, co se tu děje, když se nikdo nedívá. Víím to, protože já se dívám, ale tajně. To vždycky dělám zvuky, jako že odcházím, nelením cvaknout

klikou pro dokonalý dojem a pak se tiše připlížím zpátky. Po-ma-lič-ku si zalezu za houpací křeslo a vyčkávám...

A pak se to stane. "Áááách, to mě loupe v oušku," protáhne se líně hrneček. "Povídejte mi chvíli o tom, madam," zamručí hrneček soused. "Kolikátého je dnes ?" zajímá ukousnutý talířek. "Už to bude ! Už se to blíží ! Máme začátek března !" culí se mísa na omáčku. "Co co co ? Jak že ? Co to ?" rozhlíží se zmateně hluboký talíř.

"No přeci narozeniny ! Desátého ! Pamatuješ ?" roztančil se další čajový šálek. "No ovšem ! Jak jsem mohl zapomenout ?" chytil se za pusu talíř. "Copak asi poneseme dobrého ?"

"Kdo ví ?" mne si bradu poklice od mísy.

Hépčííík ! Ach ne ! Zrovna teď ! A jsem prozrazená ! "Co to bylo ?" zašuměly překvapeně talíře na hlavní chod. "To nic, to asi prach pošimral Lauru v nosíku," konejšivě vysvětluje hrneček. Sedím, ani nedutám. Opravdu řekl mé jméno ?

"Jo jo, Lauřin nosánek, to je pěkný zvědavec !" směje se mísa na omáčku. "Náhodou, zvědavec možná ano, ale co toho také ví !" zvedne významně ouško hrneček soused.

Sedím a ani nedýchám, natož abych dutala ! Co teď ? Mám něco říct ? Přiznat se, že tu opravdu sedím a poslouchám ? No ale co potom ? No, co potom... co by asi bylo potom ? Co mi tak může udělat porcelánový hrneček ? Potichu se zachichotám. "Moc se tam nesměj a pojď se nám ukázat, copatá Lauro," slyším talíř na polévku.

"Já ?" pípnu nesměle já. "Né, ta druhá Laura, ta vedle tebe," zasměje se nakousnutý talíř.

Jako správný blázen se ohlédnu. Dostal mě. Tak jo. Tak se zvednu a s rameny ve střehu pomalíčku přistoupím k proskleným dveřím příborníku.

"Jak ty jsi vyrostla," vydechne poklice od mísy. Zalíbeně si mne prohlížela a culila se. "No jo, naše malá Laura už není malá," pobrukuje talíř na polévku. "A jak je hezká !" lichotí mi hrneček.

Usměju se nad jejich nadšením, protože já to vidím trochu jinak, ale je to od nich milé.

"Už máš nějakého chlapce ?" ptá se mísa na omáčku. A je to tady, prolítne mi hlavou.

"A když řeknu, že nemám... tak se budete divit a možná i smát ?" zjišťuji opatrně. V příborníku to zašumělo překvapením.

"Jak... jsi na tohle... přišla ?" kóktá potichu talířek na dortík. "Protože se mě na to ptají všichni. A když řeknu, že ne, tak se mnou za pár dní nikdo nekamarádí," krčím rameny. "Ou ou, takhle jsem to vůbec nemyslela," klopí smutně porcelánovou tvář mísa. "No jistě, takhle jsme to vůbec nemysleli," ujišťuje mě hrneček. "To se jen tak říká, jako aby slečna věděla, že už je slečna a že se těšíme jejímu půvabu a zčervenaly jí tvářičky..."

"Aha," pohodím ofinou. "Tak to se z toho stal dost divný označovací způsob. Dneska se někdo zeptá 'MÁŠ KLUKA' ? A když řeknete NE, tak jste k smíchu. A hned vidíte další záda..." "Néééééé," vydechli sborově obyvatelé starých polic a bylo znát, že je to upřímně ranilo. Chvíli bylo ponuré ticho. Skoro jsem se styděla, že jsem je uvedla do rozpaků.

Proto se snažím situaci odlehčit : "Ale to je dneska normální, už jsem si zvykla," a usměju se. Moc mi to asi nejde, protože talíř na polévku se ohradil : "No tak to ale přeci není vůbec normální ! Přijde vám snad v pořádku vybírat si kamarády podle toho, jestli s někým chodí ?" "Óóó, to vůbec ne !" nesouhlasí zbytek nádobí jako jeden muž.

"Kéž by !" sepnu ruce a obrátím oči k pomyslnému nebi. "A to není všechno ! Víte, co je ještě důležité ?" nakloním se k příborníku a důležitě se teď cítím já. "Néééééé ?" vydechnou zase všichni. "Co máte na sobě a jestli si malujete řasy ! Jaké mají rodiče auto, kolik

dostanete kapesné a telefon ! Musíte mít drahý telefon !” vztyčím vítězně ukazováček, protože vidím, že teď jsem je dostala zase já.

Hrobové ticho. A spousta porcelánových úst dokořán. Nevzmohli se na jediné slovo ! A to jen utvrdilo můj dojem: tento přístup je strašný !

Když už jsme dost dlouho mlčeli a významně na sebe koukali, ozval se někde vzadu tichý hlásek : “A co duše ? ? ?” “No ano, ano, správně, co duše ?” přitakávali postupně další. A já mávla jen rukou : “Duši nikdo nevidí. Přestala být důležitá.”

A to už jsem asi přehnala. Plakat začala poklička od mísy na omáčku a jako poslední se rozplakal nakousnutý talířek. Přesně takhle to brečí ve mě, když si připadám úplně zbytečná. Nemám totiž kluka, protože je mi teprve 14. Neoblékám se podle poslední módy, auto máme z doby ledové, kapesné jak kdy, ale nestěžuju si, a telefon mám po starší sestře. Tak si alespoň maluju řasy. Očividně to ale nestačí.

Díky ostatním “nedostatkům” si se mnou asi nikdo nemá o čem povídat, takže kamarádky napočítám na prstech jedné ruky. A to ještě většinou jen na chvíli, než se nachomýtně nějaká jiná Laura, která má ale kluka a luxusní bundu třeba.

Když se to vezme kolem a kolem, můžete mít srdce na dlani a váš smysl pro humor může lámat bránice jako ledoborec. Může na vás být spolehnutí a vlastnosti vrby - jako že tajemství je pro vás svaté - můžou hory přenášet a k čemu je to dobré? Využít a pošlapat. Jak moderní !

Jako by mi ty starožitné kousky četly myšlenky. “To je ale smutné,” popotáhnul mělký talíř.“ A skoro k nevíře,” dodala mísa. “Tím nechceme říct, že ti nevěříme !” chvátal mě ujistit ukousnutý talířek. Já vím. Cítím jejich opravdovou účast.

“Můžu se na něco zeptat ?” pípnu nesměle. “Jak dlouho tu spolu takhle... sedíte ?” V policích to vyvolalo rozruch. Všichni šeptem počítali. Matematický mistr hluboký talíř to spočítal jako první : “Jsme starožitnost. Pamatujeme toho... moc ! Tóóolíkerky vánoce ! A teď už budou v březnu další TAMTY narozeniny ! Tak to znamená, že už to bude... 130 let !”

“Páni ! Sto třicet ?!” žasnu. Ale protože mě ty porcelánové věcičky opravdu zajímají a TAMTY narozeniny už zmiňují podruhé, neodolám a vyzvídám : “Co je to za narozeniny ?” “No naše přeci !” tleskají všichni. “Vaše ?!” padá mi brada.

“No ano ! Každý rok na nás babička servíruje samé dobroty v den, kdy nás s dědečkem dostali svatebním darem. To jsou naše narozeniny. Slavíme! Jsme krásní a stále ve formě !” pyšně dme hrud' ten maličký šálek uprostřed.

No to je nádhera... Úplně mi tím vyrazili dech! Ale abych nezapomněla, proč se ptám : “A to tu spolu vydržíte v klidu, míru a nehádáte se ?” “Kdepak. Jeden bez druhého by jsme nebyli nic. Zažili jsme už tolik legrace a dobrodružství ! Den co den si máme o čem vyprávět, plánujeme, děláme si naschvály, strašíme se – ale jen v legraci, aby nebyla nuda !” dychtivě vysvětluje talíř na polévku.

Sto třicet let ! A my jsme spolu ve třídě deset měsíců a problém je už po pár týdnech. Střídavě oblačno, jako na horské dráze, jednou dole a jednou nahoře, nebo jak se tomu ještě tak říká... Sto třicet let ! No to mě podrž...

“Vydrž, Lauro ! Nevzdávej své představy o tom, jak má vypadat přítel ! Neslevuj a neklesej tam, kde vůbec nechceš být! Jednou to přijde. Tvoje srdce volá : 'JE TADY NĚKDO PŘÍTEL ?' A jednou se ozve to vysněné 'JÁ' a bude to on, věř si !” promlouvá ke mě něžně ukousnutý talířek a ten panečku něco o boji musí vědět !

A řekl : “Věř SI !” Neřekl “věř MI !” A v tom je velká síla, vážení ! No jasně ! Věřit sama sobě, v tom je to kouzlo ! Nepotřebuju přeci být nutně jako ostatní, potřebuju být svá ! A najde si mě ten, kdo bude mít stejné hodnoty ! No ano ! Díky Bohu za porcelán...

“Dobré ráno, vstáváme,” slyším za sebou. “Věřím ti !” vystřelilo ze mě. “No to mi věř, protože už je šest hodin,” směje se maminka. Kde je příborník ? Jak to, že jsem v posteli ?

Ale jedno je jisté : sto třicet let ! A je mi úplně jedno, že se mi to jenom zdálo ! To moudré nádobí přeci muselo najít nějaký způsob, jak mi tu mou duši pohladit...

Karoline Altmanová , 8. třída

Moje nejoblíbenější místo

Přicházím dolů po strmé stráni a zem mi podjíždí pod nohama. Těším se. Keře mě bodají do nohou. Zem pokrytá mrtvým jehličím z borovic nade mnou, někdy vykoukne i tajemný bílý kámen, jakoby z jiného světa. Konečně. Vešel jsem do brány pod korunami borovic.

Jako střecha mě chrání před sluncem. Každá škvíra je boj, boj o to, kdo ji bude mít. Jdu. Naráz mě udeří slunce do očí. Jsem tam. Na pláži u moře, u Jadranu. Moře zpívá. Zpěněné vlny se rozbíjejí o kamenný břeh z bílého kamení. Kameny svítí pod dopadajícími paprsky slunce z čistého nebe. Pod borovicemi si rukou jako smetákem odklidím nepříjemné bodavé jehličky z cesty. Položím karimatku. Zuji mé nohy vězníci boty. Běžím proti nekonečné písni moře. Běžím po kamenném roky boji s mořem poznamenaném břehu. Rozpálený kámen mě hřeje do nohou. Jeden krok a jsem tam, když v tom ho spatřím. Důvod, kvůli kterému nemohu vstoupit bos, mořský ježek. Maličký, černý, pichlavý, nepříjemný na mě čekající ježek. Strnu. Sluneční paprsky mě lechtají po celém těle. Vpravo břeh utíká za roh, tam, kam nedohlédnu. Vlevo se moře zakouslo hlouběji do pevniny a vlilo se do zátoky. Pláž se tam natáhne proti mně a mizí dozadu. Předě mnou se rozpíná tajemné, divoké a nebezpečné moře a mizí za obzorem. Maličké vlnky se jako ruce zachytávají zlatavých paprsků, jako by chtěli na nebe. V pozadí chechtá racek. Pozor. Přilétá nekonečným hladem soužená vos, jako by se smyčcovým kvartetem. Prolétá. Je pryč. Krásné a tajemné moře se třpytí a slaně voní. Teď však prsty slunce nelechtají, bodají. Apollonův vůz vyjel moc vysoko. Musím se schovat do stínu borovic a přečkat. Než budu moci do krásného, ale divokého moře tady u Jadranu.

Martin Králík, 8. třída

NENÍ RADNO ZRAZOVAT ČLOVĚKA NAOŠTŘENÝM MEČEM

„No konečně ses probudil, ospalče,“ řekl někdo. „Spal jsi zatraceně dlouho, skoro tři dny, krmil jsem tě jen medem s vodou, tak teď se pojď najíst.“ Ospalec si protřel oči a začal se dívat kolem sebe. Byl v malé místnosti, stěny ze dřeva. Ležel na malé posteli, alespoň malé na něho. V místnosti byl ještě stůl se třemi židlemi a dvě okna směřující na západ. Také tu byly dveře, které někam vedly. „Kde to jsem?“ zeptal se Ospalec, vstal a přišel k oknu, rozhlédl se po zasněžené rovné krajině beze stromů. „Jsi v Trashfordu, tedy spíš na jeho okraji. Já jsem Brenan a ty jsi v mém skromném domě. Našel jsem tě v Dýmějových horách a přivezl tě sem.“ „Kdo sakra jsem, proč jsem byl v nějakých horách a proč si na nic nepamatuju?“ zeptal se sám sebe a částečně Branana Ospalec. „Když jsem tě našel, byl jsi zraněný na hlavě, asi tě omráčili, proto si nejspíš na nic nepamatuješ. A jak si tam tak ležel,

pořád jsi opakoval slova zrádce, podvodník. Skoro nic si s sebou neměl. Byl jsi oblečen jako poutník. Měl jsi u sebe meč s nějakým znakem, asi tvůj přísežný meč. Nesloužil si u někoho?“ zeptal se Brenan. „Nevím, na nic si nevzpomínám,“ odpověděl až smutně Ospalec. „Opravdu na nic?“ ptal se se soucitem Brenan. „Ne,“ odvětil spáč. „Když jsem tě přivezl, moje dcera ti říkala Pear, nevím proč zrovna hruška, možná podle tvaru hlavy, nevím, ale zemřela chudinka na zimní spalničky jako hodně lidí tady. Takže snad by ti nevadilo, kdybych ti tak říkal?“ Brenan mrknul po Ospalci. „ Mě by to nevadilo, kde že si mě to v těch horách našel? Rád bych se tam dostal,“ oznámil Pear. „Našel jsem tě přímo u cesty pod stromem. Můžeme tam, cesta není dlouhá. A málem bych zapomněl - tohle si měl u sebe,“ Brenan vytáhl z kabátu korunku, precizní práce. Byla poseta runami a uprostřed se leskl krásný zelený diamant. Hodil korunku Pearovi. „ To si měl u sebe, mohl jsem to ukrást, ale já nejsem zloděj. Teď se oblékni, ohol a najez se. Pak vyrazíme.“

Cesta byla hrbolatá a vítr foukal a nepříjemně řezal po kůži, zima jim ale tolik nebyla, protože byli teple oblečení. Když vjeli do průsmyku mezi hory kudy vedla cesta, fučet přestalo. Skály podél cesty byly velmi vysoké a sem tam vykukoval ze sněhu balvan. Mraky zmizely a den osvítilo slunce. Když s povozem, který táhnul Brenanův kůň Kvítek, zatočili, Brenan zastavil. „Támhle pod tím stromem, tam jsi ležel a stonal. Byly kolem tebe málo zřetelné stopy. Nesněžilo, takže by tam při troše štěstí mohly ještě být. Tak se měj, ať tě provází celá svatá osma,“ řekl nakonec Brenan, Pear seskočil, přiběhl ke stromu, otočil se k Brenanovi. „Díky za tvou pohostinnost a starostlivost, budu si to pamatovat. Sbohem příteli!“ křikl Pear a Brenan pomalu odjel. Už se spolu nikdy neviděli. Když se Pear rozhlížel okolo stromu, žádné stopy nenašel, měl smůlu. Pořád ale hledal, mezitím se zvedl veliký vítr a zářivé slunce zakryly mraky. Pearovi začala být zima. Na větvičce vysoké jedle, pod kterou ležel, objevil kus zelené látky a na zemi malý zlatý prsten se znakem uprostřed. Byly to dva zkřížené meče a uprostřed za nimi byl korunovaný jezevec. „Čí je to asi znak?“ pomyslí si Pear. Hledal ještě pár minut, když najednou se ozval pravidelný zvuk kopyt. Ohlédl se za ním a tasil meč. Mohl se pokusit schovat za strom, ale nejspíš by ho stejně viděli. Za pár okamžiků kolem něho projelo osm jezdců v lehké zbroji na statných koních. Jeden z nich se na Peara zahleděl a zastavil se s udiveným výrazem ve tváři. Jakmile sesedl, ostatní jezdci přiklusali na koních o kus blíž. „Á, Raynharde! Chlapi, tohle je Flick Raynhard, vlastně sir Flick Raynhard. Co ty tu děláš?“ řekl. Byl statně stavěný, hlavu mu pokrývaly kudrnaté vlasy a z brady trčela dobře střižená bradka. Na zelené košili měl oblečenou koženou vestu s nárameníky z kůže, zřejmě mu nebyla zima. „ Promiňte, sire, ale kdo jste?“ zeptal se Pear. „Cože? Děláš si srandu. Ty si mě nepamatuješ? Nebo co? Já sem přece Garlan, sir Garlan z Přelomu.“ „Omlouvám se, ale opravdu si nevzpomínám, někdo mě nejspíš omráčil a od té doby si na nic nevzpomínám,“ řekl Pear a sklonil hlavu. „To nevádí, ale měl bys rychle odjet za králem. Do dokončení úkolu zbývá pouze měsíc. Jo, ty vlastně nevíš, co byl ten úkol. Měl si jít za nějakou goblinskou pakází a něco od nich vzít, nevím co, ale šťastnou cestu!“ Garlan se otočil, naskočil na koně a s ostatními muži se rozjel na jih. Po chvíli zmizeli za zatáčkou a Pear je už neviděl. „ U goblinů? A co vlastně mám sebrat? No, Pear je stejně lepší než Flick!“ A s těmito slovy se otočil a začal hledat cestu ke goblinům.

Asi hodinu nic nenašel, ale poté uviděl jeskyni, tak do ní vlezl. Nic v ní ale neviděl. „A stejně-proč bych já hlupák měl věřit nějakému Garlanovi. Určitě si ze mě jen dělal šaška. Jestli tady kvůli němu umrznu...“ Pod Pearem se rozevěřela zem a on padal. „Sakra, Sakra Néé!“ čekal konec a místo to ho uslyšel *žbluňk!* Místo toho, aby si rozbil hlavu o kameny, dopadl do vody. Spadl do teplého pramene, jehož proudy ho dopravily ke břehům pevniny. Pád mu vyrazil dech, a tak kašlal a dusil se. Když dech přišel z výletu zpátky do plic, Pear vstal a rozhlédl se. Kolem něho svítilo oslnivé světlo a kupodivu tu rostla tráva, stromy a květiny, i když byl v jeskyni. Vstoupil na travnatou plochu a hlavou mu proběhla myšlenka, že už tu někdy byl. Čerstvý vzduch, který tu vůbec neměl být, zaplňoval Pearovi plíce, a tak se strachu částečně zbavil. Najednou na něj z vysokého stromu skočilo malé hnědé ošklivé stvoření se špičatýma ušima a velkýma rukama. Goblin. Pear měl velmi dobrý postřeh, jak teď sám poznal, sáhl po meči a sekl. Goblin spadl na zem mrtvý a z otevřené rány na krku se valila krev. Hned poté se kolem bojovníka objevilo goblinů asi devět. Zaútočili na něj tři najednou, chtěli ho probodat dýkami. Pear jejich útoky kryl a všechny tři gobliny zabil. Zaútočil na něj postupně zbytek zrud, lehce ho párkrát zranili, ale Pear odolal, když tu najednou zezadu na něj skočil goblin a pořádně ho praštil do hlavy. Poslední, co viděl, byla zrůdička. Pak se mu zatmělo.

Probudil se na kamenné podlaze, obklopovala ho stejná krajina jako předtím, než ho omráčili, ale jedna věc se změnila. Před ním stál velký kamenný trůn vytesaný do podoby gobliní hlavy. Na něm seděl převelký a tlustý zelený goblin. Na obličejích mu rostly bradavice a z jeho úst se valily sliny. „Zlase ten otlavný Flick!“ vyprskl král goblinů. „Ty mě znáš?“ ptal se s údivem Pear. „No jo! Sakla byl jsi tady před tlýdnem asi! Chtěl si kolunu a dostals ji. Teď zmiz!“ zakřičel král. „Korunu, tu mám u sebe! Takže Garlan nelhal.“ řekl si Pear. „Garlan?“ podivil se král. „Kldyž si tu byl, říkal si, že tě nějakej Garlan chce dostat. Sebrat ti tu kolunu a dlát jí kláli, aby dostal odměnu on a ne ty. Chtěl tě zlabít, zničit a tak!“ „Já ho dostanu a zničím sám, ale jak?“ Pear nevěděl, co dál, když tu ho uhodili do čela a on zase omdlel.

„Jak to že Pear žil?“ ptal se někdo. „To nevím, ale až ho zase uvidím a jestli nebude mít zas tu věc, co chce král, dohlédnu na to, aby byl jeho konec definitivní!“ nenávistně vyprskl Garlan. „Když si ho poprvé omráčil, tak si ale něco našel ne?“ ptal se zas neznámý hlas. „Jo, nějakou gobliní korunu, ale proč by to král chtěl. Pak jsem ho tam nechal ležet, aby zmrzl. Chápeš ne? Když je tak k ničemu že ani pro krále nenajde, co má, tak to radši najdu sám. No a když jsem ho zase našel, tak proč toho nevyužít?“ Garlan se zachechtal. Pear ležel v seníku a vedle na cestě si povídal Garlan a nějaký muž. Nevěděl, jak se tam dostal, ale byl tam. Po tom, co vyslechl rozhovor zvenčí, byl ještě víc odhodlán Garlanda zabít. Využil situace a skočil ze seníku na neznámého, protože byl blíž. Srazil ho a vrazil mu meč přímo do chřtánu. Garlan ihned tasil a sekl nemotorně Peara do ramene. Pear vypěnil. Vyskočil na Garlanda a začal ho škrtit. Garlan se bránil a kopal, ale Pear byl i přes zranění silnější. „To máš za to! Karma je zrádná, zrádče!“ a Garlanda uškrtil.

Když se mu uzdravila paže, vyrazil za králem. Vyprávěl mu o své dlouhé cestě, vše vysvětlil a dal mu korunku. Dostal odměnu a stal se slavnějším než předtím. Ale Pearova dobrodružství ještě nekončí.

Mýty jsou staré příběhy, jimiž si lidé vysvětlovali vznik člověka, zeměkoule i dalších nebeských těles. Sedmáci zkusili vytvořit své vlastní „mýty“, které vysvětlují vznik Slunce a Měsíce.

JAK VZNIKLO SLUNCE A MĚSÍC

V dávném čase, když na místě lesů byly pusté roviny a místo úrodné půdy kameny, když bylo všude temno a nevlídno, zápasily ve středu země dvě síly- zlatá a stříbrná. Bojovaly spolu, protože byly rozdílné a každá vyznávala něco jiného. Zlato vyznávalo radost, veselost a volnost. Stříbro vyznávalo klid, a rozmyšlení nad věcí, nespěchalo. Jejich boje byly tak ukrutné, že kameny na povrchu pukaly kvůli jejich horké auře, a vše se škvařilo. A tu jednou se ozval výbuch a vymrštil obě síly skrz zemský povrch do atmosféry nad nicotu. Obě síly se opět daly do boje, aniž by si všimly, že jejich teplá aura v tak velké výšce nad zemí už neničí, ale přináší život a velké příjemné světlo. Místo puklých kamenů se objevila úrodná půda a z dávno pustých rovin začala pučet poupata. Toho si jako první všimla zlatá síla a uchvátilo ji to tak, že odmítla bojovat, a stříbrná síla udělala totéž. Po čase společného bytí v míru jejich aura zesílila a začala zas spalovat. Proto se síly musely rozloučit a domluvily se, že se budou střídát. Když jedna síla bude na severu, tak druhá na jihu, když bude jedna síla na východě druhá bude na západě. Čas plynul. Jak tak spolu síly nebojovaly a byly klidné, stávala se z nich pevná hmota, až se staly objekty. Když se na zemi objevili lidé, pojmenovali je. Menší síla, která už nevyzařovala tolik energie, se stala Měsícem. Silnější, mladší síla se stala Sluncem. A tak vzniklo postupem času Slunce a Měsíc, které nevědomky pomohly stvořit úrodnou zemi.

Ondra Hellmuth

VZNIK SLUNCE A MĚSÍCE

Byl jednou jeden dům a v tom domě bydlela malá holčička jménem Kateřina. Byla taková obyčejná, ale hodná a kamarádká a nejradši vyráběla a navlékala korále. Jednou se jí však dva korále někam zakutálely, jeden do kamen s velkým a horkým plamenem a druhý se schoval za temný a studený mrazák. Kačka byla tak smutná, až to bylo ztraceným korálům líto. Tak se přihodilo něco neskutečného - oba korále se samy kutálely a kutálely, až se dokutálely ke Kačence. Ta je ale nemohla zvednout, modrobílý korál byl tak studený, že pod ním namrzala podlaha, a červenožlutý byl tak horký, že se pod ním páčil koberec. Tak je Kačenka oba poslala na oblohu. Modrý ke hvězdám a červený k obláčkům a k modré obloze, aby si je každý mohl prohlédnout. Však dnes nám slouží jako lucerny - červený jako Slunce a modrý jako Měsíc.

Anna Hrubošová

JAK VZNIKLO SLUNCE A MĚSÍC

V dobách dávno minulých kdy ještě zemi ovládali hrozní netvoři a lidé mohli žít jen v jedné malé zemi, ze které se později stala Evropa, byla všude tma a lidé spotřebovali spousty materiálu na výrobu loučí a svíček. A tak se jeden mocný čaroděj jménem Měs-sicc spojil se dvěma dalšími. Mladší z těch dvou, alchymista, se jmenoval Slun z Londonu. Ten starší byl divotvůrce se jménem tak složitým, že ho nelze napsat. Dlouze se radili ve vysoké věži. Po týdnu přemýšlení na to Slun „kápнул“. Tehdy pravil: „Jediné, co svítí ve tmě kromě pochodní, jest přece kočičí oko.“ Další dva přitakali na souhlas. Poté vyšli z věže hledat co největšího kocoura. Co nevidět se jim něco začalo plést pod nohama, a tak se onen divotvůrce sehnul, aby se pořádně podíval. Spatřil snad největšího kocoura, co na světě byl. Poté milého kocoura popadli a odnesli do posledního patra ve věži. Čtrnáct dnů kocoura zaklínali a zaříkávali, podávali mu různé elixíry a dryáky. Po oněch čtrnácti dnech kocourova hlava explodovala a jeho oči celé zářící vzlétly k obloze, kde zůstaly v podobě dvou nebeských těles. A tak se Slunce jmenuje podle geniálního alchymisty Sluna z Londonu a tím také vzniklo jedno město, Měsíc se zase jmenuje podle starého nespokojeného čaroděje Měs-sícce.

David Čivrný

DVA BRATŘI

Kdysi dávno, když ještě nebyl ani svět, ani lidé, prostě vůbec nic, žili v té velké Nicotě dva bratři obři. Jejich jména se díky průběhu let zapoměla a celý pravdivý příběh se dnes vypráví jen jako legenda:

Oni dva bratři, jejichž jména byla dávno zapomenuta, se měli opravdu rádi. Nebyla jediná věc, jediné dobrodružství, které by neprožili spolu. Jednoho z nespočetných dnů v Nicotě se obři vydali na veliký průzkum. Šli velmi dlouho. Sami ani nevěděli, jak dlouho jsou už na cestě, když tu najednou uviděli uprostřed ničeho ostrov. Ihned se rozhodli, že ho prozkoumají... Vyšli na vysokou horu, která vyrůstala z ostrova, a tam spatřili dva podivné keře. Jeden z nich měl plody z ryzího zlata a ten druhý zase z čistého stříbra. A jelikož byli oba bratři velmi hladoví z dlouhé a namáhavé cesty, pustili se do jídla. Starší a mnohem silnější bratr si vybral zlaté plody, ten menší si natrhal stříbrné. Jedli, jedli a najednou začali pociťovat jakousi proměnu. Oba se začali zvětšovat, až byli ještě větší než předtím, a začali stoupat k obloze. Nakonec z nich byly pouze dvě velikánské koule na nebi. Ten starší z obrů se proměnil ve velikánskou zlatou kouli - Slunce. A ten menší benjamínek zase v kouli úplně malinkou - Měsíc.

Josef Boch

VZNIK SLUNCE A MĚSÍCE

Jednou si lidé stěžovali bohu, že na zemi nemají teplo a světlo. Bůh pod nátlakem stížností nevydržel a začal jednat, protože na svůj výtvor- lidi-byl hrdý. Promýšlel tři dny, jak by takový generátor světla a tepla mohl vypadat. Až dospěl k nápadu, vymyslel obří kouli, kterou

proměnil v jakýsi tekutý oheň. Dalších sedm dní měřil, jak daleko by ta podivná koule měla být od Země, aby jej nesežehla na prach. Další den, kdy výtvar byl zhotoven, se bohu náramně líbil a pojmenoval to Slunce. Lidé byli šťastni a děkovali mu za to, že jim je teplo, a vidí na to, na co sahají, kam šlapou a že mohou poznat život lépe. Ale jeden muž na zemi prohlásil, že když na jedné straně země je den a u nich na druhé noc, tak proč vlastně nemají Slunce i na druhé straně země. Nápadu se chytlo všechno obyvatelstvo na zemi. Bůh byl strašně rozčilen a prohlásil, že již nebude dělat žádné Slunce, protože dá velikou práci udělat nové. Lidé mu poradili, že může udělat nějaké snadnější. Bůh se chytl nápadu a udělal šestkrát menší kouli než je Země a obarvil ji na bílo, protože neměl žádnou jinou barvu v zásobách. Ale zjistil, že nemá to nejdůležitější, generátor světla a tepla. Dostal nápad, aby pro výrobu světla přidělal k té kouli zrcadlo, ale vzkázal lidem, že generátor tepla nebude. Když tu bílou kouli dal na druhou stranu, kde vládla noc, hned se na zemi rozzářilo světlo. Bůh nadšeně kouli nazval Měsícem a okolo něj na ozdobu roztrousil bílé kamínky, které pojmenoval hvězdami.

Josef Vrána

Tato báseň získala ve stejné literární soutěži 3. místo

O babičce, co lítala z pohádky do pohádky

Kristýna Dolenská, 5.třída

Byla jedna vesnička,
v té vesničce babička.
A ta naše babička,
neprodává jablíčka.
Od pondělka do pátku,
navštěvuje pohádku.

V pondělí v hlubokém lese,
s Karkulkou košíček nese.
Ve dvou se vlka nebojí,
zaženou ho do chvojí.

V úterý v zrcadle mizí,
najednou je v zemi cizí.
To Alenka pěkně tiše,
pozvala jí do své říše.

Babička těší se na středu,
uvidí zas dědu Vševědu.
Vlasy mu trhat nechce,
domluví se s ním lehce.

Ve čtvrtek je to vážně prima,
i když je tam velká zima.
Mrazík čaj jí podává,

na Marfušu nadává.

A je tu zase pátek,
a Dlouhý slaví svátek.
Široký snědl celou hostinu,
Bystrozraký mu to dává za vinu.

A opět v sobotu a v neděli vede babička normální život,
je stíhačky pilot.

O LÁSCE...

Karoline Altmanová, 8. třída

Jestli je láska taková,
jak o ní píšou v knížkách,
byla bych po ní hladová
a žila v samých výškách...

Jestli je láska taková
nadýchaná a lehká,
bojím se, aby nebyla
pro lidi příliš křehká...

Jestli je láska taková,
že trvá jenom chvíli,
přeju si čas v ní zastavit
a nedojít nikdy k cíli...

Jestli je láska taková,
že méně bere, než dává,
nebudu vůbec lakomá –
to láska neuznává...

PERLIČKY Z LAVIC

7. TŘÍDA Zlatý kolovrat – autor Karel May

Lakomá Barka patří do sbírky Kytice, kterou napsala Božena Němcová.

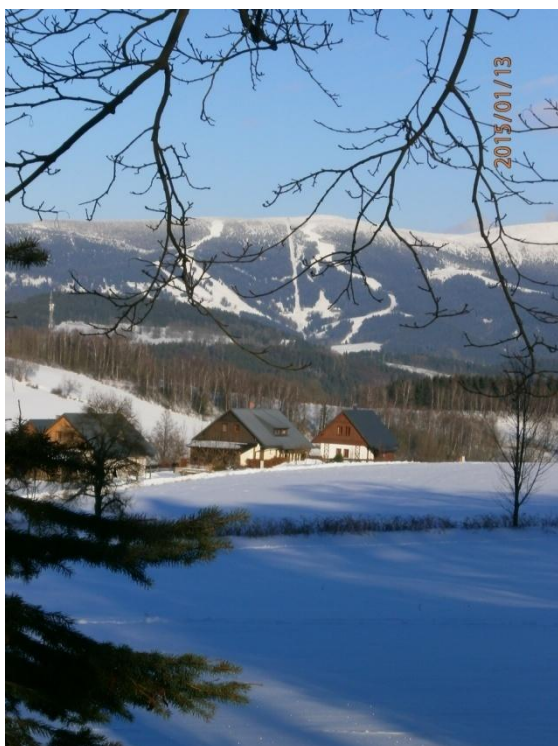
VÝSLEDKY FOTOSOUTĚŽE „ROZHLEDNY A ROZHLEDY NAŠEHO KRAJE“

1. místo- Vladan Klíma

2. místo – Vladan Klíma

3. místo- Marcela Balatková

Fotosoutěž probíhala v rámci našeho letošního školního projektu. Ten se týkal rozhleden a rozhledů našeho kraje a stejné téma měla i naše soutěž. Neměli jsme žádné profesionální porotce, fotografie hodnotili anonymně zaměstnanci a návštěvníci školy.

Bezpečně v dopravě – výsledky soutěžního klání

O tomto dnu jste se mohli dočíst ve článku na předchozích stranách, dlužní jsme ale zůstali výsledky soutěže, která mezi účastníky probíhala po celý den. Soutěžilo se v kategorii

2. – 4. třída

1. místo – Viktorka Budná (3. třída)
2. místo – Jan Černožorský (4. třída)
3. místo – Tereza Duštířová (4. třída)

5. – 8. třída

1. místo – Eliška Holá (8. třída)
2. místo – Daniel Sláma (5. třída)
3. místo – Kristýna Dolenská (5. třída)

V soutěži o nejviditelnějšího cyklistu vyhrál Petr Šalda ze 2. třídy a o nejviditelnější třídu vyhrála 1. třída (šlo o reflexní prvky na oblečení). Na stránkách školy najdete kompletní výsledky.

Kategorie 5. -8.třída

Nejviditelnější 1.třída

Kategorie 2. -4. třída

Nejviditelnější cyklista – Petr Šalda

Prvňáčci převzali klíče od všech knih

V pondělí 29.června navštívil prvňáčky pan král ze Země čtenářů, aby se podíval, zda v naší škole nezíská nějaké nové poddané. A ejhle – našel jich hned celou třídu. Nic ale nebylo zadarmo, každý žáček dostal čtenářský úkol, který musel splnit. Teprve potom mu pan král předal klíč od všech knížek. Všichni touto zkouškou prošli, a tak si letošní prázdniny opravdu zaslouží. A určitě i pan král Nechanický.

Volejbal 9. třída X učitelé

Volejbalové utkání proběhlo v pondělí 29.června od 9.00 na hřišti u sokolovny. Obloha se sice dost mračila a spadl i nějaký ten deštík, ale nakonec se hrát venku mohlo. Boj to byl lýtý, první set pro sebe urvali učitelé, ale další tři už patřily deváťákům. Síly byly ale vyrovnané, určitou výhodou pro deváťáky byla možnost střídání. Podpora publika byla vynikající, svou přízeň dělili diváci mezi oba týmy, ale skandování povzbuzující 9. třídu bylo přeci jen hlasitější. Odměnou pro oba týmy byla tradiční fidorka – pro vítěze samozřejmě zlatá.

Tak a to je pro tento školní rok vše. Předáváme štafetu další devítce, závěrem vám přejeme pěkné prázdniny a příští školní rok nashledanou!!